

6. søndag efter påske d. 13. maj 2018

Salmer:

722: Nu blomstertiden kommer

448: Fyldt af glæde over livets under

Børnesang: Vi står her og vifter med vores flag

289: Nu bede vi den Helligånd

334: Guds kirkes grund alene

477: Som korn fra mange marker

281: Nu nærmer sig vor pinsefest

Prædikentekst: Johannesevangeliet 17,20-26

Jesus sagde: »Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig. Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se min herlighed, som du har givet mig, for du har elsket mig, før verden blev grundlagt. Retfærdige fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har erkendt, at du har udsendt mig; og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.« *Joh 17,20-26*

Vi har lige været tilhørere til en bøn. Jesu bøn til sin himmelske far, som han bad den sammen med sine disciple på den allersidste aften kort inden, han blev taget til fange. Jesus ved, at han lige om lidt skal forlade sine disciple, og han vil derfor lige give dem en sidste ekstra bøn med på vejen.

Jesus er Guds søn og ved derfor, hvad der vil blive hans disciples udfordringer. Så hvad mon han beder om? Hvad vil disciplenes, og i sidste ende kirkens udfordringer blive? For Jesus beder nemlig ikke kun for sine disciple, men også for dem, som ved deres, dvs. disciplenes ord, tror på ham. Altså os. Jesus beder for os. Vi tror i dag, vi sidder her i kirken i dag, fordi Jesu disciple og deres

efterkommere gik ud i hele verden og fortalte om Jesus. Fortalte om hans liv. Om hans død. Om hans opstandelse.

Budskabet nåede til Europa, det nåede til Danmark, det nåede til Grønbæk og Ans /Vinderslev og Hinge.

Så Jesus beder for os, fordi vi ved disciplenes ord tror på ham.

Så hvad beder Jesus om for os? Hvad er det, han ser vil blive vores store udfordring? Kedsomhed? Højt skattetryk? Gamle præsteboliger? Hvidvaskning af penge? Ufred i Mellemøsten?

Nej, Jesus ser, at vores store problem vil være splid og splittelse. Så Jesus beder for hans disciple og alle dem, som tror pga. dem, at de alle må være ét. At vi alle må være ét. At Guds kirke her i verden, i Danmark, i Grønbæk sogn/Hinge og Vinderslev sogne må være ét. At vi ikke må være opdelt i fraktioner, at vi ikke må være i splid med hinanden, at vi ikke må bagtale hinanden, at vi ikke må hente vores identitet i, at vi i hvert fald ikke er som de andre, men noget andet. Noget bedre. Nej, vi skal være ét.

Nåh, men kan vi så ikke nøjes med at være i fredelig sameksistens med hinanden, at acceptere hinanden uden at bekrige hinanden med ord og handlinger? Det kan til tider føles som et stort nok offer at afholde sig fra at modsige dem, vi er uenige med.

Hvis vi havde spurgt Jesus, så ville han have sagt nej. For han beder om, at vi må være ét.

”Ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os.” siger han

Enheden skal være lige så tæt, som den er mellem Jesus og hans himmelske far. Så tæt som man er det i treenigheden mellem Fader, Søn og ånd. Tre personer, én guddom. Vi skal blive ved med at være dem, vi er hver især, men i essensen skal vi være ét. Når man taler om os, skal man kunne tale om os som ét.

Kirken er Jesu legeme, hans krop på jord, efter at han forlod jorden og vendte tilbage til Gud. Han har kun én krop, som vi alle kun har én krop. Vi kan ikke splitte hans krop i to eller tusind.

Er splid og fraktioner et problem her i sognet? Det ved I nok bedre end mig. Men hvis vi er som resten af de kristne i kirkens historie, så kender vi til vores del af splid og uenigheder. Helt fra begyndelsen af har der været uenighed og delte meninger. Nogle teologer mente noget, som senere blev dømt som usandhed af andre. Kirken har været truet af bevægelser både udefra og indefra, som ville rive den midt over. I perioder har det ikke set for godt ud. I de første godt 1000 år holdt kirken alligevel sammen og var ét. Men i år 1054 blev kirken splittet. Kirken i øst og kirken i vest gik fra hinanden. Det var slemt nok med den splittelse, det skisma. Men det skulle blive værre endnu. Sidste år fejrede vi reformationsjubilæum i Danmark, vi fejrede 500-året for, at Luther begyndte reformationen i Tyskland. En proces som i sidste ende førte til, at den lutherske kirke opstod. Vi fejrer reformationen som en god og glædelig ting, en befrielse fra teologiske vildfarelser og udnyttelse af mennesker i den katolske kirke. Luther genfandt nåden alene og satte mennesket fri fra at skulle frelse sig selv. Kristus har gjort alt det, der er nødvendigt. Det er sandt. Men det var, i hvert fald i begyndelsen, ikke Luthers mening, at han ville stifte en ny kirke. Han ville kun reformere og sætte den gamle kirke på ret kurs. Men omstændighederne tvang ham til i sidste ende til at stifte et nyt kirkesamfund.

Så det er fint at huske på det gode ved at være lutherske, at mindes Luthers kamp for det, han troede på, og at det faktisk var et nødvendigt opgør, han gjorde.

Men man kan også med god ret sige, at der ikke er nogen grund til at fejre en splittelse. For er vi ikke som Jesu legeme ét? Så samtidig med glæden og stoltheden ved at være lutherske bør vi også indimellem have en smerte over, at vi er skilt fra en så stor del af Kristi legeme, som den katolske kirke er. Og vi må arbejde hen imod, at de to kirker nærmer sig hinanden, forstår hinanden, ja, måske en skønne dag bliver forenet igen, selvom det er svært at forestille sig.

Den anden splittelse, jeg vil nævne, er en dansk splittelse. I midten af 1800-tallet udbrød der store vækkelser i Danmark. De missionske og de grundtvigske. I begyndelsen var der et godt samarbejde imellem vækkelserne og deres ledere, men efterhånden begyndte de at gå i hver sin retning. Den grundtvigske vækkelse lagde en del vægt på dannelsesstanken. Mennesker skulle dannes, bondeslægterne skulle på højskole, vi skulle lave andelsmejerier, vi skulle slutte os sammen. Stor vægt på det menneskelige fællesskab, på det folkelige og det kulturelle, og da landet dengang var en gennemkristen kultur, var der selvfølgelig også et stort kristent indhold i det fællesskab. Grundtvig var jo en kristen kæmpe.

De missionske vækkelser gik i en anden retning. Her var der mere fokus på det strengt kristelige. Bøn, bibellæsning, kirkegang. Kort sagt, det åndelige fællesskab. Det brede menneskelige fællesskab, højskoletanken og andelstanken, fyldte ikke så meget. Det åndelige og det evige liv, det var det vigtige. Det var en lidt kort og forenklet karakteristik af de to bevægelser.

Mange af de ting, som vi strides og splittes om i vores kirke i dag, strides vi om på tværs af den splittelse, som blev grundlagt dengang. Vi er uenige om, hvorvidt alle mennesker bliver frelst eller om fortabelse, et evig liv uden Gud, er en smertelig risiko. Vi er uenige, om hvor vigtigt det er med trofast kirkegang, med bønsliv og fromhedsliv. Vi er uenige om moralske spørgsmål, om abort, om vielser mellem to af samme køn og meget andet.

Jeg er barn, eller nærmere oldebarn eller mere af de missionske vækkelser, og det sidder dybt i mig, at de her spørgsmål er vigtige. At vi jo ikke er uenige for sjov. At når jeg har konservative standpunkter i de her spørgsmål, så er det ikke for at være sort eller sur, men fordi det er vigtigt. Det er vigtigt at kende sandheden. Det er vigtigt at forsøge at følge Jesus i det, han sagde og gjorde. Det er vigtigt at forsøge at følge Bibelen og trosbekendelserne. De står fast, selv i vores tid, hvor alt er til forandring og diskussion. Noget står fast.

En krop har et immunsystem. Det sørger for at holde sygdomme ude, det forsøger at bekæmpe det, som kommer ind for at skade kroppen. Sådant er en god teologisk diskussion, sådan er en historisk bevidsthed, sådan er en fastholdelse på de helt centrale standpunkter og dogmer i kristendommen: Det er et immunsystem, som sørger for at Kristi krop, at kirken, holder sig rask og frisk. Det sørger for, at falske tanker og idéer og ja, religioner ikke kommer ind i vores kirke og får det hele til at falde sammen og blive ligegyldigt. Derfor var det godt, at Luther kæmpede for sandheden. Derfor tror jeg, at det var godt, at Vilhelm Beck og de missionske vækkelser kæmpede for det, som de mente var sandt.

Desværre findes der autoimmune sygdomme. Jeg ved ikke så meget om dem, men så vidt jeg har forstået, er det sygdomme, hvor kroppen uden grund angriber sig selv. Den går til angreb på sine egne organer og nedbryder langsomt sig selv. Frygteligt og uforståeligt.

Vores jagt på sandhed og vores evne til at strides og splittes kan til tider være en autoimmun sygdom. Vi angriber os selv, vi angriber kirken, vi skiller os ud fra dem, vi ikke er enige med, vi fokuserer på alt det, vi er uenige om. Det er ikke sundt.

Det minder Jesus os om i dag. Enheden er vigtig. Hvorfor? Jo, Jesus siger: for at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig.

Vores enhed er et vidnesbyrd om, at Gud har udsendt Jesus, og at kirken er Jesu krop. Hvis vi er splittede, hvis Kristi krop er uenig med sig selv, hvorfor skal dem, som ikke kender Jesus, så tro på, at Jesus er fra Gud? Hvorfor skal de så tro på enheden mellem Fader og Søn, hvis Sønnens krop, kirken, ikke er enig med sig selv?

Så Jesus opfordrer os stærkt i dag til at være ét. For vores enhed er et vigtigt symbol på, at vi er Kristi legeme. Derfor skal vi arbejde for, at den katolske og den lutherske kirke nærmer sig hinanden. Derfor skal vi arbejde for, at os, som stammer fra de missionske vækkelser og os, som stammer fra de grundtvigske vækkelser, nærmer os hinanden.

Det er bare svært at vide, hvornår noget er en vigtig kamp for sandheden, eller hvornår vi som en anden autoimmun sygdom splitter os for meget. En del af os, som var imod det nye vielsesritual forlod folkekirken, da det kom i 2012. En stor del af os blev. Hvad var det rigtige at gøre? Svært at sige. Kampen for sandheden er vigtig. Kampen for enheden er vigtig.

Jesus slutter dagens afsnit fra sin bøn med at sige:

”...for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.”

Kampen for sandheden er immunsystemet i Kristi krop. Kærligheden er blodet, som løber rundt, bringer ilt og liv ud i kroppen og holder os i live. Uden kærligheden til hinanden, så ophører vi med at være Kristi legeme. Så dør vi, så går der koldbrand i lemmerne på Jesu legeme. Uden kærligheden til hinanden, så er vi ikke et vidnesbyrd for verden om, at Faderen har elsket sønnen, Jesus Kristus. For der er en helt bestemt rækkefølge i kærligheden: Faderen elsker sønnen, sønnen elsker os, vi elsker hinanden. Kærligheden er et kendetegn på, at vi kender Jesus, at vi er Jesu disciple. Og videre, at Jesus tilhører Gud og kommer fra Gud.

Så det er vigtigt med immunsystemet, kampen for sandheden, som måske vil føre til splittelse, for vi kan ikke altid blive enige. Men det er vigtigt, at vi også husker kærligheden, enheden, for uden den, så mister vi håbet om, at nogen får lyst til at være en del af Jesu legeme. For hvem vil være en del af et fællesskab, hvor vi ikke elsker hinanden? Hvem vil være med i en forening, hvor folk skændes? Hvem vil være trofast gæst i et hus, hvor der tales meget om kærlighed, men hvor det ikke kan mærkes?

Så kampen for sandheden er vigtig. Kærligheden er vigtig. Og så må vi bede Gud om visdom til at forene de to ting hos os. Vi må bede om, at han vil give os styrke til både at være sandhedssøgende og kærlige. At være sandheden tro i kærlighed. Må han give os sin ånd og visdom til det.

Og må han så selv klare resten. For vi er hans krop, men han er selv hovedet for kroppen. Han er herre for sin kirke, og når kirken har en så stærk og almægtig herre, så er der håb. Så er der håb om, at vi i kirken kan elske hinanden, for Kristus har elsket os så stærkt, at han gav sit liv for os. Så er der håb om at sandheden kan vinde, for Kristus har vist os sandheden selv som Guds søn, der gav sit liv for os. Ud af hans død og opstandelse vokser der og spredes der tilgivelse og forsoning med Gud, kærlighed til hinanden og evigt liv.